18. 10. 2026 – Zlořečí mi, protože mu to Hospodin přikázal

1. čtení: 2Sam 16, 1-15

Píseň: S79 – Hříchy tvý tě jednou doženou

Základ kázání: 2Sam 19, 25-31

Kázání: Milí shromáždění,

jak vtipně je Bible znovu a znovu ironická: Už na opačných stranách kopce vedle Jeruzaléma. Z jedné strany po něm vystupuje vítězný, královský průvod Abšalóma – Davidova syna. Uzurpátora trůnu, vraha, zrádce, povstalce.

A na druhé straně sestupuje právě ten David. Po němž jsou metány kameny, prach a pravdivé „urážky." Ten David, který zbaběle utekl před vlastním synem – ale ženy, kněze a starce (Chúšaj) město bránit *poslal*.

A stejně převráceně obvykle i my vnímáme také obě dnešní setkání. Na svém zbabělém úprku potkal David Síbu a Šimeího. První přinesl bohaté, obrovské dary – jak se tedy králi vyplatilo jeho pokání! A také zprávu o zradě svého pána – posledního potomka předchozího krále – Mefíbošeta. Mrzáka, o kterého se David podle svého slibu Saulovi i Jónatanovi staral.

Tedy jistě *muselo jít* o spojence a požehnání!

A pak ten Šimeí. Tak očividný darebák a sprosťák. Násilník. Takové chování přece do společnosti nepatří! Je zlé a špatné. A navíc ještě sprostě křičí a hází kamením i prachem na *ponížených krále*!

Tak je přece jasné, kdo je lotr a kdo hodný. Kdo je proti králi a kdo s králem. Kdo jedná dobře a kdo špatně. Kdo je přináší dobro a kdo zlo.

Jenže… proč tedy David hodnotí situaci *opačně*? Proč se tedy *zastal* toho, kterého *i dnes* samozřejmě považujeme za lotra, násilníka, sprosťáka? Proč *chrání jeho život*? Vždyť i ten Abíšaj tak zdánlivě statečně a odvážně chtěl *zabít* tohoto tak strašně zlého, „nepatřícího do společnosti!"

A nejpozději *to* nás mělo trknout. Takže nějakého křičícího pána zabít – ale město před vzbouřencem, žhářem, násilníkem a vrahem chránit ten samý *nebude*? Kde byla tato bojovnost, když David zavelel k útěku – a když přikázal ženám, kněžím a starcům *vrátit* se a chránit město, odkud utekl?

To nikdo ani nepípl. Ale tady toho jednoho pána – tomu honem useknout hlavu! Chachá, *takhle* lidem ukážeme, „zač je toho loket!"

Jak moderní, současné, aktuální – liberální!

Ale David se postavil *proti* tomu. *Zastal* se a *chránil* člověka, který ho urážel. Ponižoval. Který ho obviňoval z velmi závažného zla.

Protože ten Šimeí měl pravdu. David byl vrahem. Ale kdo by se i dnes zastával pravdy? Zejména nehodící se? Vždyť je o tolik snazší vyřvávat falešná obvinění bez důkazu – a (nechávat) likvidovat, terorizovat, vydírat a zabíjet ty, kteří říkají pravdu. Očividnou, prostou, tak snadno dokazatelnou. Tak to přece bylo v lidském světě vždy.

Jenže vrah není vrahem, protože to někdo říká. Nevinná *není* nevinnou, protože to třeba i sama říká. Násilník *není* násilníkem, protože to někdo vykřikuje. Stokrát opakovaná lež se *nestává* pravdou.

Vrah je vrahem, protože zavraždil. Jako třeba David. Nevinná je nevinnou, když se nedopustila zla. Násilník je násilníkem, když někoho znásilní. I kdyby si namilionkrát říkal a vykřikoval, kdo chce, co chce. I kdyby o vině nebo nevině nikdo nevěděl. Tak stejně i David. Vždyť už je zřejmé, že útěk před důsledky vlastních rozhodnutí, lží, pýchy a hlouposti není možný.

Tak i David začal pomalu chápat, že *Bůh* měl pravdu. Že prorok *Nátan* měl pravdu. Že *David* sám je zlý hajzl. Který neváhal pronásledovat, terorizovat i vraždit nevinné. *Zejména* když odmítali souhlasit s našimi báchorkami, nesmysly a lhaním. Dnes jim říkáme „narativy“ a „ideologie.“ Vždyť zavraždil také Urijáše. Veleodporným způsobem. Tak *samozřejmě*, že se mi dostává stejného – nejen od Boha – to je přece rovnost!

O Urijášovi ale ten Šímeí nemohl vědět. A David *věděl*, že Šimeí nemohl vědět o Urijášově vraždě. Dokonce *nikdo* z přítomných o tom nemohl vědět. Stačilo tedy nechat nepoučeného, aby se dopustil velikého zla. Aby třeba i vraždil. Nevinného. Pravdomluvného. Aby domněle pomstil prý urážky a falešná obvinění. Jak převelice by to Davidovi prospělo! A i to je přece běžné dodnes.

Ale David jednal *opačně*. *Souhlasil* s obviněními, o jejichž pravdivosti měl důkaz jen on sám. To dělá opět kdo? Moderní zákony dokonce povzbuzují člověka, aby se sám *neusvědčil*! Aby ani rodina *neusvědčovala* ze zla svého i nejbližšího příbuzného! Právě v situacích, kdy *jen* oni mají důkazy o vině. Tak jsou zváni *mlčet*. Lhát. Aby nevyšla pravda najevo. Aby nebylo zlo potrestáno. A někdo se diví, že pořád dokola nefungují vztahy ani rodinné – jak potom širší společnost?

Ale David *obráceně*. David *zabránil* trestání nevinného. Zabránil zabití *nevinného*, který říkal pravdu. Pravdu hluboce nehodící se Davidovi. Zřejmě se v něm pomalu opět probouzelo jeho pomazání – hebr. mesiášství.

Ale bohužel až *po* dalším, opět velmi „moderním,“ zlu. Protože i ten Síba vykřikoval *obvinění bez důkazu*. A také obvinění velmi závažná: Z vlastizrady. A David se vůbec neobtěžoval ani vyslechnout druhou stranu. Ani shlédnout důkazy. Ačkoli byly očividné – viz druhé čtení.

Okamžitě a bez mrknutí odsoudil nevinného. Jen proto, že „jedna bába povídala." Ačkoli i Bible takové jednání opakovaně *zakazuje*: *Nikdy* nebudeš ani brát vážně svědectví jen jednoho člověka. Vždy se musejí *shodovat* alespoň dvě, spíše však tři, výpovědi (Dt 17, 6 + 19, 15nn). Jinak si přece může říkat kdo chce, co chce. Také proto nemohl být spravedlivě odsouzen Ježíš (Mk 14, 56-59).

Ale i v tom je dodnes moderní, „vyspělý" *opak*. Někdo říká, co chci slyšet? Tak *to je pravda*! Někdo říká, co se mi nelíbí – ačkoli je to očividně pravda – *pryč* s takovými! S nějakými důkazy nebo pravdou *neotravujte*. Já se cítím nepříjemně – tak *vy změňte realitu*!

Jenže mrzák Mefíbošet Davida *nezradil*. Oba dva zradil právě ten Síba – s rukama plnými darů. Ten, kdo říká, co chceme slyšet – ačkoli je potřeba jen sekund k prokázání opaku – *ten* je zrádcem. *Ten* je zlý – a *má být odstraněn* z našeho středu (Dt 17, 6 + 19, 15nn). Nakonec proto nese dary – kdyby říkal pravdu, nepotřeboval by je.

Jenže když nám někdo nacpe pupek a ještě říká, co chceme slyšet? To je přece mnohem cennější! Mnohem déle to vydrží! Takovým způsobem jistě vybudujeme dobré vztahy manželské, rodinné, ve sboru a církvi – celou společnost! Odsuzujme nevinné bez důkazu! Zveřejňujme jména a obličeje a adresy *falešně obviněných* – vždyť i zákony ČR už roky chrání tyto informace o *zločincích*! Tak kdo a proč by chránil falešně obviněné?

A je jasné, proč je lidský svět takový, jaký je. Tehdy i dnes.

Také tímto projevem sebestřednosti a pýchy totiž ničíme a bráníme jakýmkoli *dobrým* vztahům. Jakékoli společnosti. Jakmile stačí říct, že někdo něco udělal – a ten je potrestán bez jediného důkazu viny – jak dlouho bude trvat, než stejné udělá někdo nám? Jak bychom se pak sami chtěli dovolávat „spravedlnosti?" Nebo zastání – a u koho?

Ale na druhou stranu je to alespoň ta slavná „rovnost všeho a všech."

Jak absurdní je člověk. Sebedestruktivní. A tak i moderní „ideologie."

Tak i David si ještě v prvním dnešním příběhu znovu „podřezával větev pod sebou." Odsoudil nevinného bližního bez důkazu. A odměnil lháře a podvodníka. Vždyť ještě nedávno přece i vraždil ty, kteří se mu nelíbili, nehodili. Kteří byli morálnější, vyspělejší, zbožnější než on.

Tak již začal dostávat, co sám rozdával. Tak ho zradil jeho vlastní syn. A David najednou nevěděl, co má dělat. Zhroutila se jeho ideologie – tak i jeho světoobraz. Tak i svět. „Najednou" zjistil, že neurčuje realitu. Ani chování, rozhodnutí ani vnímání ostatních lidí. Natožpak Boha.

Ale trklo ho to, až když ho někdo seřval – ten Šimeí. Až když mu někdo „ometl o xicht," jak strašný a hrozný David je. Vrah i pokrytec a lhář a hlupák. Pořád laskavěji, než jak jednal vraždící David. Jenom ho seřval

pravdou. A protože ty lži byly opravdu už příšerné, tak zcela veřejně. Ale to prý dnes mohou také jen některé skupiny ve společnosti – ale ostatní takové „scény“ dělat nesmějí.

Ačkoli i Kristus tak jednal *opakovaně*! I s bičem v ruce. I s nadávkami a urážkami ze svých úst. Místo aby lhal. Mazal med kolem pusy. Odměňoval zlo. Místo aby odsuzoval bez důkazů – nebo dokonce *proti* důkazům. Vždy *jen* pravda, spravedlnost, právo – všem stejně. Výjimečně i bičem v ruce. Opakovaně se spravedlivým hněvem v ústech. Vždyť *to* přece je ta naše dnes chtěná a prý úžasná a vykřikovaná „rovnost všeho a všech:“ Cokoli můžeš udělat ty mně, můžu i já tobě. Když ty můžeš odsuzovat a zabíjet mě, můžu i já tebe. Když můžeš praštit ty mě, můžu já tebe. Když ty o mně můžeš lhát, tak i já o tobě. Co už by bylo rovnějšího?

Ale to najednou *právě* ti vykřikovatelé rovnosti *nechtějí*. Jakoby jim snad nikdy o rovnost nešlo?

Davida stačilo seřvat, aby mu došlo jeho naprostá hloupost a pokrytectví. Stačilo ho seřvat a nahlas přede všemi vyslovit, že je vrah. Zrádce. Podobně šílený král jako starý Saul. Že je ničemník. Že trpí *zaslouženě* a *spravedlivě*. Že si za současnou situaci může sám. „To máš za všechno to zlo, kterého ses dopustil!“ (2Sam 16, 8)

Ačkoli i to je dnes nemoderní. Zakázané! Už ve výchově dětí – zlo máme odměňovat. Dobro trestat. Máme hledat, jak vyhovět zlým – a co dalšího by ještě měli dělat dobří. A pak se divíme, že dobří jsou pryč. A zbyli zlí. A zlo. A utrpení. Tak často vlastnoručně způsobené. Od rodiny po mezinárodní vztahy. Jaké mystérium! Však už i to Dánsko se odvrací od zákazu fyzického zákroku alespoň učitelů ve škole. Ale i v tom obhajují odborníci a aktivisté proti učitelkám, aby trval zákaz *jakéhokoli* fyzického kontaktu ze strany učitele. Ale student na učitelku může i fyzicky.

Tak to bylo mystériem i pro toho Davida. Pokud totiž přece byl tak strašně pokorný a souhlasil, že je vrahem a ničemníkem – a byl jím – tak se měl ještě honem otočit. Abšalóm byl hned na druhé straně kopce. Tak snadno mohl David prokázat svou pokoru *činem* – zastavením zla, které svévolně, ničemně vypustil. A tak *ještě mohl* ochránit ženy, děti, starce, kněze i další (už následující oddíl!) – a nakonec možná i toho Abšalóma. Místo řečiček o svém ponížení a ať *Hospodin* se ho zastane.

Ale skutek – utek. Tak přijde jen zbytečné zlo a utrpení. Místo spásy a záchrany.

Amen

Píseň: EZ691 – Tak málo přímých cest